

Rabbi Eliezer taught, “Repent one day before your death.” His disciples asked him, “But does a man know on what day he will die?” “That is exactly the point!” he replied. “Let a man repent today lest he die tomorrow, and in this way he will live all his days in repentance.”

An alternative reason for doing so is to be found in *Sefer Maharil*: “One should repent every day..., because in the days of *Moshiach* repentance will not be acceptable. (Similarly, converts will not be accepted then, for a person seeking conversion at that time will be prompted not by the love of Hashem but by a desire to share the joyful lot of the *Yiddishe* people.) And since we are expecting to be saved every day, whoever does not repent before *Moshiach* comes (Speedily in our own days!) will no longer be able to repent; he will remain (G-d forbid) with his sins.”

If so, then instead of repenting out of a dread of the day of death, surely it is preferable to repent out of a hopeful anticipation of the coming of *Moshiach*!

(From a talk of the Rebbe Shlita on Shabbos Parshas Vayeilech, 5719 [1958])

“שוב יום אחד לפני מיתתך — וכי יודע באיזה יום ימות? אלא — יעשה תשובה היום, שמא ימות למחר; ישוב למחר שמא ימות למחרתו; ונמצא כל ימיו בתשובה” (שבת קנג, א).

בספר מהרי"ל (עמ' מב) מבואר טעם אחר לעשיית תשובה בכל יום. וז"ל: “בכל יום יעשה אדם תשובה... משום דלימות המשיח אין מקבליץ בתשובה (ודוגמת זה אין מקבלין גרים אז (ימות כד, ב), דהמתגייר אז אין עושה מאהבת ה' רק לשמוח בשמחת ישראל), ומאחר דאנו מצפין לישועה בכל יום, מי שאינו שב ויבא משיח במהרה בימינו שוב לא מצי שב, וישאר ח"ו בחטאיו”.

הוי אומר — במקום לחזור בתשובה מתוך דאגה וחרדה ליום המיתה, עדיף לחזור בתשובה מתוך צפי' ותוחלת לביאת המשיח!

(שיחת ש"פ וילך תשי"ט - ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

A common motivation in the world is knowing that one day you will die and therefore you should live out your life good and etc. But when you have a positive Yiddishe mindset you don't live because you're going to die – you live because you're alive! And the ultimate of life is to bring it to completion with Moshiach now!

The *Rambam* writes: "Nine Red Heifers were prepared from the time that our forefathers were charged with this commandment until the *Beis HaMikdash* was destroyed the second time..., and the tenth will be prepared by the *Melech HaMoshiach*. (May he be speedily revealed, *Amen!* May this be Hashem's will!)"

Now what is the relevance of a prayer or supplication in a legal work, in a work of *Halacha*? And even if it were to be argued that there is a place for a prayer in the *Yad HaChazakah*, then surely that place is in the Laws Concerning *Moshiach* (at the end of the Laws Concerning Kings).

An answer may be found in the ruling of the *Rambam* that beyond merely believing in *Moshiach*, there is an obligation "to await his coming." And here, in the Laws Concerning the Red *Heifer*, the *Rambam* is teaching us a law as to the extent of this obligation "to await": Even a passing reference to *Moshiach* should immediately arouse a prayer for his speedy coming.

Why is this so? — An individual should feel that his own perfect fulfillment depends on the coming of *Moshiach*, and so long as *Moshiach* has not come, he is incomplete. When someone who is awaiting his coming mentions *Moshiach* even in passing, this intensifies his anticipation. The absence of *Moshiach* becomes one of his needs. And everyone is obliged to pray for the fulfillment of his needs — in this case, the coming of *Moshiach*.

The fact that *Rambam* does not append this prayer to every mention of *Moshiach* presents no problem, for this *Halacha* may be taught by one instance alone.

(Likkutei Sichos, Vol. 28, p. 131)

"ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשני... והעשירית יעשה מלך המשיח, מהרה יגלה אמן כן יהי רצון" (רמב"ם הלכות פרה אדומה ספ"ג).

יש לשאול : מה ענין תפלה ובקשה לספר הלכה. ואפילו אם ישנה איזו סיבה לקביעת תפלה בספר היד — הרי המקום המתאים לכך הוא אצל הלכות משיח (סוף הלכות מלכים).

ויש לומר:

הרמב"ם פסק (הלכות מלכים רפ"א), שלא די להאמין במשיח, אלא יש גם חיוב "לחכות לביאתו". וכאן למדנו הרמב"ם הלכה — עד היכן מגיע ה"מחכה לביאתו": אפילו הזכרת המשיח בדרך אגב צריכה לעורר מיד תפלה לביאתו בקרוב.

וטעם הדבר הוא, שכן יהודי צריך להרגיש ששלימותו תלוי בביאת המשיח, וכל עוד משיח לא בא הוא בבחינת "חסר". מובן איפוא, שכאשר מישהו של צפוי לביאתו. ולכן זה נהי' צרכיו, וחובתו להתפלל על מילוי חסרונו, שיזכה — המחכה למשיח — מזכיר את המשיח, אפילו דרך אגב, זה מעורר בו מיד רגש במהרה לביאת המשיח.

(ואין להקשות מדוע לא כתב הרמב"ם תפלה זו בכל מקום שהוא מזכיר את המשיח בספר היד, שכן כדי ללמדנו הלכה זו די בפעם אחת)

(לקוטי שיחות כח עמ' 131)

Practical Lesson

Why are we here? This is not only a very psychological question one can ponder about for many days on top of a mountain; rather our very existence itself begs this question! If the whole purpose of our creation is for Moshiach then why are we not so bothered by its absence!! This will motivate one to constantly do what he can to make it happen!

The Redemption and the coming of *Moshiach* are not merely a future reward, but a reward that is an intrinsic part of our present divine service.

This can be explained in two ways:

(a) Believing in the coming of *Moshiach* and anticipating it are among the principles of the faith. This includes the request and the demand that he come immediately, as (for example) in the thrice-daily prayers, "May our eyes behold Your return to Tzion..." or "...Speedily cause the scion of David Your servant to flourish ...for we hope for Your salvation every day."

(b) When one considers that the Redemption is imminent, neither the darkness nor the difficulties of *Golus* will disturb him from performing his divine service cheerfully. His service will then be perfect, being "redeemed" from all kinds of obstacles and hindrances, and thus foreshadowing the future Redemption. Indeed, it will be a foretaste of the Talmudic blessing, "May you in your lifetime behold your [share in the] World [to Come]."

Nevertheless, it goes without saying that this degree of perfection does not rule out one's earnest anticipation of the ultimate Redemption, for one's present experience of perfection is infinitely inferior to the perfect consummation that will reign at the time of the Redemption, both as regards the *Mitzvos* which cannot be observed today, and likewise as regards the *Mitzvos* which can also be observed today.

(Likkutei Sichos, Vol. 29, p. 275)

הגאולה העתידה וביאת המשיח אינם בגדר שכר בלבד שיהי' לעתיד לבוא, אלא שכר זה שייך גם לעבודה עצמה, והוא חלק ממנה. ושני הסברים לדבר.

א. האמונה בביאת המשיח והצפי' לבואו היא הרי מעיקרי הדת. וזה כולל גם — הבקשה והתביעה לביאת המשיח תיכף ומיד: "ותחזינה עינינו בשוברך לציון". "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח. . כי לישועתך קוינו כל היום".

ב. כאשר אדם מתבונן בכך שתיכף ומיד תבוא הגאולה — לא יפריעו לו קשיי וחשכת הגלות מלעבוד עבודתו מתוך שמחה וטוב לבב. ואז תהי' עבודתו מושלמת, היינו תוך כדי "גאולה" מכל מונע ומעכב, מעין ודוגמת הגאולה העתידה. בבחינת "עולמך תראה בחיך" (ברכות יז, א).

ומובן שעבודה מושלמת זו אינה בסתירה כלל לצפי', בקשה ותביעה מקרב ולב עמוק לגאולה העתידה. שהרי שלימות זו אינה בערך כלל וכלל לשלימות שתהי' בגאולה העתידה (הן לגבי מצוות שלא ניתן לקיימן עכשיו, והן לגבי מצוות שקיומן גם בזמן הזה).

(לקוטי שיחות כט עמ' 275)

Practical Lesson

It's vital that one does not consider even for a moment one's current spiritual state when it comes to bringing Moshiach. It's very easy for someone to think about Moshiach and it may seem really difficult to picture in reality, but one must remember that this is completely false. Not only because we have no clue what is really happening in life but since we don't know what is needed and it may just be one Mitzvah!

On the phrase, "...until Shiloh comes," *Rashi* comments that this refers to "the *Melech HaMoshiach*, to whom sovereignty belongs." And on the level of *Gematria*, the author of *Baal HaTurim* points out that the words "*Shila Yavoi*" are numerically equivalent to the word "*Moshiach*".

The word "*Yavoi*" contains a profound allusion to the means by which *Moshiach* can be brought.

This word is numerically equivalent to the word "*Echad*" ("one"). When there will be unity among *Yiddin*, and in particular, when *Yiddin* will unite in speaking about *Moshiach*, they will (with Hashem's help) succeed in drawing down and realizing the ultimate Redemption through the hands of the Righteous *Moshiach*.

(Sefer HaSichos 5696 [1936], p. 330)

על הפסוק (ויחי מט, יו"ד) "עד כי יבא שילה" (מלך המשיח שהמלוכה שלו, רש"י) מבואר בבעל הטורים ש"יבא שילה" בגימטריא משיח.

בתיבת "יבא" ישנו רמז עמוק, שהוא הכלי לביאת המשיח.

"יבא" בגימטריא אחד. כלומר, כאשר תהי' אחדות אצל בני ישראל בכלל, ובפרט אחדות בענין הדיבור אודות מלך המשיח, שידברו אודות המשיח — ימשיכו בעזרת השם יתברך את הגאולה השלימה על ידי משיח צדקנו.

(ספר השיחות תרצ"ו עמ' 330)

Practical Lesson

If Moshiach is the unity of everything than it only makes sense that we should be united in our excitement about Moshiach! If you find that you are more excited about Moshiach than another, share what you have! In return you will realize that this will as well excite you more than before!

Peering Out of the Ark

After the flood had been raging for forty days, "Noach opened the window of the ark which he had made."

Now even if the water had abated, Noach was not allowed to leave until he had been commanded by Hashem to "leave the ark." So why should he look out?

The answer to this question is relevant to our generation, the generation of the Redemption.

The flood is called in Hebrew the "*Mabul*", because (as *Rashi* explains) "it confused everything". Accordingly, it alludes to the confusion of our *Golus*, in which some people "set darkness for light... and bitter for sweet." The ultimate purpose of this "flood" is to purify the world, in the spirit of the prophetic promise "I shall remove the spirit of impurity from the earth".

In today's flood, too, when it occurs to a *Yid* that the time has possibly come for the confused craziness of *Golus* to come to an end, that the time has come to leave the ark, he should do everything within his power to verify this: instead of sitting and waiting until Hashem gives the order to leave the ark, he should act to hasten the advent of the Redemption.

And when Heaven sees that a *Yid* is yearning for the Redemption to come "now", this in itself speeds the giving of the command to "leave the ark" — the exodus from bondage to Redemption.

(From a talk of the Rebbe Shlita on Shabbos Parshas Chukkas, 5745 [1985])

"ויפתח נח את חלון התיבה אשר עשה" (נח, ו.)

יש לשאול: לשם מה רצה נח לראות אם כבר יבשו המים, והרי אפילו אם קלו המים לא הי' רשאי לצאת מן התיבה אלא על פי הדיבור בלבד, "צא מן התיבה".

אלא, הוראה יש כאן לדורנו זה, דור הגאולה: המבול, שנקרא כן על שם ש"בלבל את הכל" (רש"י נח ו, יז), רומז לזמן הגלות, שבו "שמים חושך לאור... מר למתוק" (ישעי' ה, כ). ומטרתו של "מבול" זה היא — טהרת העולם, "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכרי' יג, ב).

גם בעת ה"מבול", כזמן הגלות, כאשר ישנו "קא סלקא דעתך" אצל יהודי שכבר הגיע הזמן של סיום המבול, וצריכים לצאת מן התיבה — עליו לעשות את כל התלוי בו כדי לברר זאת, כלומר: עליו לפעול להחשת הגאולה ולזירוז (ולא לשבת ולהמתין עד שהקב"ה יצווה לצאת מהגלות).

וכאשר רואים בשמים שיהודי משתוקק לכך שהגאולה תבוא תיכף ומיד, "נאו", הרי זה גופא ממחר ומזרז את הציווי "צא מן התיבה", היציאה משעבוד לגאולה.

(שיחת ש"פ חוקת תשמ"ה - ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

We should constantly realize that Golus is not our real home! And now that we are nearing the end we must live every moment on the edge of our chair knowing that at any moment Moshiach will come! We should be ready at any moment to run to Eretz Yisrael without any surprise at all!

On the verse, "Remember the Shabbos day to sanctify it," *Rashi* writes: "Take heed to remember the Shabbos day constantly, so that if you encounter something special [such as a delicacy, in the course of the week], set it aside for Shabbos."

The same applies to the future Redemption. Even when we are still in the weekdays of the *Golus*, we should constantly keep in mind and prepare for the Redemption, for "the Day which is entirely Shabbos and repose for life everlasting."

(From a talk of the Rebbe Shlita on 11 Sivan, 5744 [1984])

"זכור את יום השבת לקדשו" (תנו לב לזכור תמיד את יום השבת, שאם נזדמן לך חפץ יפה תהא מזמינו לשבת, רש"י) (יתרו כ, ח).

אף לגבי הגאולה העתידה כך: גם כאשר נמצאים בימי החולין של זמן הגלות, יש לזכור תמיד ולהתכונן לקראת הגאולה, "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

(שיחת י"א סיון תשד"מ — ע"פ רשימת השומעים בלבד)

Practical Lesson

Our day is filled with opportunities to bring Moshiach! This is how we must live our day. So that when someone asks for money or you have an opportunity to learn don't pass it up! This may just be the very thing needed to bring Moshiach once and for all!

"The Beis HaMikdash will
be Speedily Rebuilt"

במהרה יבנה המקדש ב"ה

There is an opinion in the *Gemara* that even in our days, after the Destruction, a *Kohen* is forbidden to drink wine, since it is probable that "the *Beis HaMikdash* will be speedily rebuilt," finding him under the influence of wine, and hence disqualified from serving there.

Now this influence can wear off by either of two causes:

(a) sleep; or

(b) the passage of as much time as it takes to walk a mil. According to the longest estimate, this comes to 24 minutes.

Here, then, we have evidence from the revealed plane of the Torah that in the course of a very short time (i.e., within a maximum of 23 minutes and 59 seconds), *Moshiach* is likely to arrive together with a completed *Beis HaMikdash*."

(Likkutei Sichos, Vol. 2, p. 618)

ישנה דעה בגמרא (תענית יז, א) הסוברת שכהן אסור לשתות יין גם בזמן הזה, לפי שיתכן ש"במהרה יבנה המקדש", ויימצא הכהן שתוי בזמן המקדש.

והנה, הפגת שכרות של יין אפשרית בשתי דרכים.

א. שינה.

ב. שהי' כדי הליכת מיל, שהיא — לפי

השיעור הגדול ביותר למהלך מיל — 24 דקות (ראה שו"ע או"ח סימן צ"ט ס"ב. סימן תנ"ט ס"ב).

מכאן, איפוא, הוכחה מחלק הנגלה שבתורה שבמשך זמן מועט (פחות מכדי שיעור מהלך מיל, שהוא, לכל היותר 23 דקות ו-59 שניות) עשוי לבוא המשיח עם בית מקדש מושלם!

(לקוטי שיחות ב עמ' 618)

Practical Lesson

You may very well be in the Beis Hmikdash in under Twenty Four minutes...

ACT ACCORDINGLY

!!!

DEDICATED TO THE
REBBE

For His 120th Birthday,

מהרה יגלה אכי"ר!!